

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina . . . . . L 800
Letna naročnina . . . . . L 1.500
Letna inozemstvo . . . . . L 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XI. - Štev. 53

Gorica - četrtek 31. decembra 1959 - Trst

Posamezna številka L 30

Slovo od 1959

Leto 1959 je skoro za nami. Bog z njim! Kaj pa naj rečemo o njem? Ali je izpolnilo naše upe? Le deloma.

V SVETOVNI POLITIKI

Na kratko lahko rečemo, da je minulo leto bilo zanimivo leto, polno nasprotij ter zgodovinskih dogodkov. Naj omenimo samo dva: zблиžanje med Vzhodom in Zahodom ter prihod prve rakete na luno. Znamenje, da bo odslej naprej glavno torišče tekmovanja med obema svetovnjima orjakoma izven zemeljskega območja, v vsemirju.

Leto 1959 se je pričelo pod mučnim vtisom Damoklejevega meča nad Berlinom. Kmalu nato pa smo že videli Mikojana v Ameriki ter Macmillana v Moskvi. Tako se je pričela politična odjuga. — Medtem Zahod izgubi Dullesa. Sledi konferenca štirih zunanjih ministrov v Zenevi, ki pa zaide v slepo ulico. Kam sedaj?

Za kulislami se je nekaj predlo. Nixon odpre pot ameriško razstavo v Moskvi. Dvogovor se začne.

V jeseni že leti ruska raketa proti luni, Hruščev pa proti Ameriki. Obisk stotletja je tu. — Berlin gre »iz mode«; mednarodna napetost začne popuščati.

Za konec Eisenhower s svojim potovanjem »dobre volje« po deželah Evrope, Azije in Afrike vrne vsemu svetu zaupanje vase ter v bodočnost.

V ŽIVLJENJU CERKVE

V življenju Cerkve je leto 1959 prineslo nekaj velikih dogodkov. Prvi dogodek, ki ga moramo zabeležiti v tem letu, je napoved vesoljnega cerkvenega zbora. Drugo predpostno nedeljo ga je sv. oče napovedal ob svojem obisku v baziliki sv. Pavla. Nato se je takoj začelo z resnimi pripravami na ta največji dogodek v življenju sodobne Cerkve, ki naj pokaže njeno življenjsko silo in edinost. Poleg te napovedi, ki je močno razvili delo Cerkve ne samo v njenem središču, nego po vsem katoliškem svetu, je sv. oče napovedal še drugo novost: škofijsko sinodo v Rimu. Pozneje se je k rimski sinodi še večkrat vrnil v svojih govorih. Zadnjič je lahko sporočil, da so njene priprave že končane in da se bo vršila v januarju prihodnjega leta.

Sv. Cerkev je pa videla še druge pomembne dogodke v letu 1960: zaključek stoletnice in Lurdu in obhajanje stoletnice smrti sv. Janeza Vianneya sta bila dva dogodka, ki sta globoko odjeknila v življenju Cerkve. Prav tako je bilo pomembno imenovanje novih kardinalov prav ob koncu leta 1959. Z njimi je kardinalski zbor visoko presejal običajno število 70, saj jih je sedaj kar 79. Zakaj? »Cerkev se vedno bolj širi«, je pojasnil sv. oče, »zato smo šli preko števila 70 in dosegli skoraj 80 in bomo šli še preko tega.« Sv. oče želi imeti pri vodstvu Cerkve čim več dobrih sodelavcev in pa da bi središče Cerkve imelo vedno bolj mednarodni značaj. Zato tudi pripadajo novi kardinali petim narodnostim. To je v sedanjem trenutku še tem bolj nujno, ker je potrebno pospešiti delo za prihodnji koncil.

Seveda je pa poleg teh svetlih strani v Cerkvi bilo precej tudi temnih. Najtemnejša med temi je preganjanje in trpljenje Cerkve v molku. Sv. oče je na to dejstvo večkrat med letom opozoril, zadnjič v božični poslanici. Kratenje verske in osebne svobode v komunističnih režimih bo ostalo za vso zgodovino kot ena najtemnejših strani v zgodovini 20. stoletja.

NA PRIMORSKEM

V naši ožji deželi je pa leto 1959 prineslo predvsem dvoje novosti: škofijsko sinodo na Tržaškem in zlato mašo nadškofa Ambrosija na Goriškem. Kaj pomeni škofijska sinoda v Trstu je klasično pojasnil msgr. Jakob Ukmar v svojih govorih na tržaškem radiu. Zlata maša nadškofa Ambrosija je pa precej razgibala

vernike na Goriškem in jih trdneje povezala s škofom.

1960

Kaj nam prinese leto 1960? Mir? Upajmo. — Spravo med narodi? To si vsi želimo. Svobodo Cerkve v komunističnem suženjstvu? Za to vsi molimo.

Vsem rajakom želimo
srečno novo leto 1960!

Božična poslanica Janeza XXIII.

Tudi letos je papež Janez XXIII. obnovil prelepo navado, ki jo je uvedel veliki mednarodni papež pok. Pij XII., in je kot vesoljni duhovni poglavar človeštva naslovil na ves svet radijsko božično poslanico.

Poslanica je skoro vsa posvečena vprašanju miru in najrazličnejših oblikah. V njej se je papež dotaknil mučnega mednarodnega položaja, ki ga je ustvarilo medsebojno nezaupanje ter oddaljitve človeštva od Boga. Ljudje so izgubili pravo pot, ki vodi k miru, ker so pozabili, da je mir nedeljiv. Iz celotne poslanice veje globoko hrepenenje po miru, po katerem človeštvo tako vroče hrepeni. Zato je letošnja papeževa božična poslanica poslanica miru in jo je sv. oče tudi naslovil:

»Póta k miru«

Mir: kolikokrat se je ta sveta beseda — je dejal Janez XXIII. — imenovala in izrabljala. Ljudje iščejo danes mir na vse mogoče načine in ga tudi vsiljujejo. Vendar so napori le malo zalegli: nebo in zemlja sta si še vedno narazen; kajti resničnega miru ne more dati nihče drug kot Bog. In prava pot, ki vodi k miru, kakršnega človeštvo globoko želi, je pot proti Betlehemu.

Nato je papež razčlenil pojem krščanskega miru, ki je: 1) notranji mir v naših srcih; 2) socialni mir, ki sloni na medsebojnem spoštovanju dostojanstva človeške osebnosti tako od strani delavcev kot delodajalcev; 3) ter mednarodni mir, sloneč na resni-

Umrl je brat predsed. De Gaulla

Dan po Božiču je umrl v Parizu Pierre De Gaulle, brat predsednika De Gaulla. Umrl je na posledicah težke operacije na srcu, katero je prestopil pred tremi dnevi. Zdravnik mu je skušal nadomestiti žilo odvodnico z umetno plastično žilo. Pierre De Gaulle je imel 62 let; udeležil se je prve in druge svetovne vojne. V drugi svetovni vojni so ga Nemci deportirali v Reichenberg. Po vojni je bil leta 1948 izvoljen za občinskega svetovalca, nato pa za predsednika pariškega občinskega sveta, to je za pariškega župana. Predsednik De Gaulle je takoj prekinil svoje božične počitnice, čim je zvedel za težko bratovo stanje. Ostal je pri njem vse do zadnjega.

ci in pravičnosti ter krščanski dobrotljivosti. Mir v »sožitju« in ne mir v »sobivanju«, ki dopušča medsebojno nezaupanje in sumničenje.

Ljudje so izgubili sled, ki pelje k miru — je nadaljeval Janez XXIII. — ker so pozabili, da je mir en sam in nedeljiv. Zato se božja in človeška pota niso mogla srečati. Posledica tega je mučen mednarodni položaj, ki sicer ni vojno stanje, a tudi resničen mir ne, po katerem narodi željno hrepenijo. Papež zatem opozarja, da ne bo socialnega in mednarodnega miru, dokler se mir ne nasei v naša srca.

Red in sloga

Le ljudje dobre volje, kakršni so bili betlehemijski pastirji, bodo lahko uspešno izvedli poslanstvo miru. Kaj je mir? Mir pomeni življenje v slogi in redu. Do reda in sloge pa je mogoče priti le, ako se bodo odgovorni možje in državniki podvrgli etičnim moralnim zakonom, kateri edini lahko objektivno ocenjujejo človeška dejanja.

Zato je treba predvsem odpraviti nemoralno, socialne krivice, revščino ter nezadržan tek k obo-

Nesreče in poplave

Božični prazniki niso minili brez nesreč. Največ je bilo cestnih nesreč, ki so samo v ZDA zahtevale 301 žrtev. A tudi iz Italije od vsepovsod javljajo o cestnih nesrečah, ki jih je še povečalo slabo vreme in slabo stanje cest.

Zaradi močnega deževja so vsi dotoki Tibere močno narasli, kar je imelo za posledico, da je reka na več krajih prestopila bregove, preplavila ceste in tako prekinila promet. Več hiš je obkolila voda, da so morali prebivalce rešiti. V Martino in Campo je voda presenetila deset otrok, ki so se zbrali okrog božičnega drevesca. Rešili so jih ognjegasci. Nevarnost poplav ni še minila. Tibera je narasla 11 metrov nad normalno višino. O poplavah poročajo tudi iz Umbrije in Benečije. Na mnogih mestih so se udrli plazovi in povzročili veliko škodo. V višjih predelih pa neprestano sneži. Po sončnem božičnem dnevu je povsod zavladalo spet slabo vreme, ki silno otežkoča velikanški promet čez Val Gardeno, Pustriško dolino, Venosta, in Ampezzo. Ceste so po-

Sklepi pariških zasedanj

POLITIČNI SKLEPI

S tridnevnimi posveti med voditelji štirih zahodnih velikih držav v Parizu se je praktično končalo mirovno potovanje ameriškega predsednika Eisenhowerja po Evropi, Aziji in Afriki. Slednji se je z De Gaulleom razgovarjal tudi o francoskih pogledih na Atlantsko zaveznitvo.

Ob zaključku posvetovanj so v posebnih pismih, ki so jih zahodni veleposlaniki izročili sovjetski vladi, predlagali, naj bi sklicali vrhunsko konferenco v Parizu, in sicer 27. aprila 1960. Na njej naj bi obravnavali nemško vprašanje (vključno Berlin), razorožitev ter odnose med Vzhodom in Zahodom. Sprejeli so tudi načelo o večkratnih vrhunskih sestankih.

GOSPODARSKO POROČILO

Na koncu pariškega zasedanja štirih so izdali dve uradni za-

ključni poročili. Prvo govori o zahodnem stališču do vrhunškega sestanka s Hruščevom; drugo pa o gospodarskih odnosih med evropskimi organizacijami na eni ter Evropo in Ameriko na drugi strani. Zahodne države so se obvezale, da ne bodo vodile diskriminacijske gospodarske politike med sabo. Podrobneje se bodo o tem še sporazumeli 13. januarja, ko se bodo v Parizu sestali vsi zastopniki OECE, kateri pripadata tudi ZDA in Kanada.

V tej pobudi ima prste vmes Macmillan, kajti Vel. Britanija je še vedno zaskrbljena pred Skupnim evropskim tržiščem (SET). Toda zainteresirane so bile tudi ZDA, katere gledajo sicer s simpatijo na politično združevanje Evrope, obenem pa morajo gledati, da ne bi njihova trgovina z Evropo pri tem utrpela škode prav sedaj, ko je njihova trgovinska bilanca deficitna. Ta sklep je treba tudi spraviti v sklad s podobno Herterjevo pobudo na zasedanju Atlantske zveze ter z minulim potovanjem Dillona po evropskih prestolnicah.

SKLEPI NATO

Tudi zasedanje Atlantske zveze se je zaključilo pred božičnimi prazniki. Stirje zahodni »veliki« so »majhnim« zagotovili, da jih bodo sproti obveščali o vrhunskih pripravah. Spora med Francijo in ZDA niso še rešili, ampak so ga le nekoliko ublažili.

Ameriški zunanji minister Herter je predložil desetletni načrt za mir s poudarkom na tesnem gospodarskem sodelovanju med vsemi atlantskimi državami.

Zaključek Eisenhowerjevega potovanja

Eisenhower se je na božično vigilijo vrnil s svojega 19-dnevnega potovanja po treh kontinentih. Njegovi zadnji dve postaji po Parizu sta bili Španija in Maroko. Povsod je njegov prihod bil dobrodošel ter privabil na ulice velike množice ljudstva.

Zlasti pomemben je bil obisk pri maroškem sultanu Mohamedu V. Leta 1780, ko so nastale ZDA, jih je Maroko prvi priznal. To dejstvo je naredilo obisk še bolj pristen.

S sultanom sta govorila o alžirskem problemu ter se sporazumela, da bodo ameriški vojaki zapustili oporišča v Maroku do leta 1963.

Ameriški rojaki so svojega predsednika ob prihodu domov navdušeno sprejeli, očitno zadovoljni z uspehom njegovega potovanja.

Zaposlenost v Italiji

Iz zadnjih statistik je razvidno, da je nezaposlenost v Italiji zelo padla. Lanskega oktobra je bilo v Italiji 1.340.000 brezposelnih, letos oktobra pa le 946.000. Trenutno je zaposlenih 19.902.000 oseb. Razmerje med moškimi in ženskami pa je glede zaposlitve naslednje: 14.423.000 moških in 5.479.000 žensk.

Razširjeno območje jugoslovanskega konzulata v Trstu

Predsednik republike Gronchi je podelil pravico za izvajanje konzularnih poslov konzulu FLRJ v Trstu nad naslednjimi pokrajinami: tržaško ozemlje, goriška in videmska provinca ter tridentinska in bencenska pokrajina. V teh provincah se morajo vsi pristojni obračati v konzularnih zadevah na jugoslov. konzulat v Trstu

Popravila v baziliki sv. Petra

Pri vratih sv. Marte so v baziliki sv. Petra zgradili novo dvigalo, ki bo služilo predvsem za prevoz gradbenega materiala za popravila strehe in kupole. Seveda bo služilo tudi za ljudi, zlasti še, ker namestavajo popraviti dvigalo, ki pelje na kupolo. Potrebujee namreč temeljnega popravila, saj je bilo zgrajeno leta 1910. Dnevno prevozi okoli 1500 potnikov. Obnavljajo tudi nekatere marmornate stebre in slike. Za popravila v cerkvi skrbi posebna skupina inženirjev in arhitektov.

BOŽIČNI PRAZNIKI PO SVETU IN PRI NAS

Koliko pričakovanja in hrepenenja skrivajo v sebi sveti božični prazniki. Po vseh kontinentih sveta, tudi med nekatičani, vlada v teh dneh neko posebno praznično in slovesno razpoloženje. Božič je praznik ljubezni in dobrote. Iz leta v leto se obnavlja ta čudež, večno lep, poln skrivnosti in miline.

V večnem mestu

Sv. oče je na vernike vsega sveta tudi letos naslovil svojo božično poslanico miru in ljubezni. Prenašale so jo radijske postaje v vseh jezikih in oznanjale mir vsem, ki so dobre volje.

Polnočno mašo je sv. oče daroval v Pavlinski kapeli. Navzoč je bil ves diplomatski zbor, ki zastopa 47 držav pri sv. Stoli. V govoru, ki ga je imel sv. oče, je izrazil svoje zadovoljstvo nad tako ugodnim sprejemom njegove božične poslanice v svetu. »To nam je v veliko tolažbo, ki nas spremlja v tej sveti noči, ko praznujemo rojstvo Gospodovo,« je dejal.

Zorno mašo je sv. oče Janez XXIII. bral v svoji privatni kapeli, tretjo pa v baziliki sv. Petra ob navzočnosti ogromnega števila vernikov. Na velikanskem trgu pred baziliko se je medtem zbralo nad 50 tisoč vernikov. Po deževju zadnjih dni je posijalo sonce in še bolj povečalo slo-

vesnost trenutka, ko se je sv. oče prikazal na balkonu bazilike. Njegovo trojno voščilo: luči, veselja in miru je našlo ugoden odmev v vseh srcih.

»To je nesmrtni spev,« je zaključil sv. oče, »nebeških poslancev v sveti noči. Mir je dar nebes vsem ljudem, ki ga iščejo v iskrenosti in dobroti. O tem miru smo že govorili v svoji božični poslanici, a še nam je drago in ljubo voščiti ga vam vsem. Naj bo mir v vaših dušah v izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi, v zvestem izvrševanju stanovskih dolžnosti; mir v vaših družinah, v katerih naj vlada ljubezen in naj cvetejo vse najlepše čednosti; mir naj zavladava tudi med narodi in po vsem svetu kot sad resničnega prizadevanja za dobrobit ljudstev in za njihovo svobodo.«

Ob koncu je sv. oče podelil blagoslov »Urbi et Orbi«. Večina Rimljanov je Božič preživela doma, zato pa se je naslednji dan, na praznik sv. Stefana, začelo pravo preseljevanje v vse kraje Italije. Nad 800 tisoč Rimljanov je zapustilo sveto mesto in za dva dni je v prestolnici zavlada mir.

Božič je praznik ljubezni

Bolj kot kdaj koli občuti človek v svetih božičnih praznikih potrebo po ljubezni.

Nagrada svete noči

Nagrade svete noči, ki obsegajo »zvezdo dobrote« in »zlatu srce«, so letos obhajale svojo 25-letnico. Ustanovil jih je milanski industrijalec Angelo Motta in se od sedaj vsako leto obnavljajo in nam govorijo o dobroti, plemenitosti in velikodušnosti ljudi, ki tudi v sedanjem materialističnem veku niso pozabili na najvišjo zapoved ljubezni do bližnjega.

»Zlato srce«, ki ga podelijo znanstvenikom in umetnikom, so letos podelili zdravniku za otroške bolezni, pisatelju in pesniku ter velikemu boritelju za svobodo v vseh vojnah, Aldu Spalliciju iz Forli. Vsa njegova dela in vse njegovo življenje je posvečeno predvsem najbednejšim in najbolj pozabljenim. Razdelili so tudi večje število nagrad »zvezde dobrote«. Prvo nagrado v tem ciklu so prejeli bersaljerji iz Doline Aosta, ki skušajo vsako leto prinesiti tolažbo in veselje otrokom-sirotam ponesrečencev v raznih rudnikih po svetu. Leta 1957 so postavili veliko božično drevo in pripravili darila za sirote rudarjev, ki so umrli pri rudniški nesreči pri Caltanissetti, leto pozneje so isto veselje pripravili sirotam strašne nesreče v belgijskem rudniku v Marcinellu, letos pa so razveselili otroke ponesrečencev v kalabriških rudnikih.

Ostale nagrade pa so razdelili drugim plemenitim osebam in sicer v večji meri kot druga leta. So to predvsem preprosti ljudje, kakor mala devetletna pastirica, iz trentinskih hribov, ki je v hudi nevihti med bliski in gromom rešila iz goreče bajte tri osebe, ne meneč se za smrtno nevarnost, v katero se je podala; ali pa 50-letna Luigia Aloigi, ki že trideset let streže najtežjim bolnikom in izvršuje pri njih najnižja in najzoprnejša dela, ne da bi iskala drugo plačilo kakor le zavest, da pomaga s tem najbednejšim. Med nagradenci je tudi duhovnik in nekdanji vojaški kurat don Adamo Accosa, ki je v svoji župniji v Bobbio blizu Pavie sezidal edinstveno cerkev bratstva vseh narodov. V njej je zbral »relikvije« iz najbolj nemogočih krajev sveta, od katedrale v Panami, ki so jo zrušili topovski strelci morskoga razbojnika Morgana leta 1671, do drobec nesrečnega japonskega mesta Hiroshime, katero je do tal porušila atomska bomba leta 1945. V cerkvi Adama Accose se hranijo tudi vode raznih rek in morji sveta, ki so bile priče hudih bojev, dalje prapori in zastave raznih držav. Tako hoče duhovnik Accosa simbolično združiti vsa ljudstva in vse narode v bratski ljubezni Kristusovi.

Ko čitaš osem strani dolgi oris delovanja in žrtvovanja, ti raste začudenje od vrste do vrste, kot da se dviga iz doline proti vrhu Mont Everesta — vedno širši razgled, vedno veličastnejši razmah.

Tu se uči mladi dijak, akademik, kaj je delo za narod, vse kaj drugega kot ples in televizija in gledanje športnih tekem.

Zelimo, da bi čudoviti zgled zlatomašnika našel mnogo posnemalcev, da bi se vsaj bližali njegovi delavni požrtvovalnosti, čeprav je doseči ne bodo zmogli.

Zivljenjska pot ne pozna ravnih poti, ali peljejo kvišku v sončne višave ali pa navzdol v temne prepade.

Če si tak, kakršen si bil včeraj, veljaš manj kakor včeraj.

neke pogodbe med državo in privatnimi šolami. Država jamči svobodo pouka v privatnih šolah in sprejme znaten del stroškov za vzdrževanje teh šol. Privatne šole pa vodijo državno nadzorstvo nad poukom.

Proti novemu zakonu so glasovali socialisti in komunisti.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Zadnje božično voščilo škofa Rožmana

Pokojni škof Rožman je imel navado, da je za vsak Božič poslal voščilo vsem svojim duhovnikom, ki živijo izven domovine. V teh dneh so duhovniki prejeli zadnje škofovo voščilo, ki ga je pripravil pred odhodom na operacijo. Glasi se takole:

»V revščini in tihoti svete noči sta se pogleda deviške Matere in božjega Deteta prvič srečala, prvič sta se zazrla drug drugemu v oči. Vsa blažena in prevzeta od svete ljubezni občuduje Mati novorojenčka, ki ga je Sveti Duh upodobil v njenem deviškem telesu, učlovečeni Bog pa prvič s človeškimi očmi zre svojo mater. Božja ljubezen in človeško hrepenenje po Bogu sta se po dolgih tisočletjih zopet sešla.

Mati Marija, pokaži nam po tem izgnanstvu Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa, in pomagaj nam, da bomo še druge z besedo in zgledom učili Jezusa spoznavati in ljubiti.

To naj bo naše medsebojno božično voščilo in prošnja drug za drugega v letu 1960. Gregorij Rožman, ljubljanski škof.«

Vzor dela in žrtvovanja

Tiskarna Budin v Gorici je natisnila kratek oris ogromnega dušnopastirskega delovanja in žrtvovanja zlatomašnika Antona Merkuna, ki bo prihodnje leto, čemu Bog ohrani zdravje, daroval biserno sv. mašo — pri svojem sorodniku, župniku Matiji Jagru, v Barbetonu v Clevelandu v Ameriki.

Ko čitaš osem strani dolgi oris delovanja in žrtvovanja, ti raste začudenje od vrste do vrste, kot da se dviga iz doline proti vrhu Mont Everesta — vedno širši razgled, vedno veličastnejši razmah.

Tu se uči mladi dijak, akademik, kaj je delo za narod, vse kaj drugega kot ples in televizija in gledanje športnih tekem.

Zelimo, da bi čudoviti zgled zlatomašnika našel mnogo posnemalcev, da bi se vsaj bližali njegovi delavni požrtvovalnosti, čeprav je doseči ne bodo zmogli.

Zivljenjska pot ne pozna ravnih poti, ali peljejo kvišku v sončne višave ali pa navzdol v temne prepade.

Če si tak, kakršen si bil včeraj, veljaš manj kakor včeraj.

Od blizu in daleč se vračajo sinovi in hčere domov, da ob jaslicah in drevescu zadobijo novih moči za nadaljnjo pot v vsakdanjost življenja. A tudi tisti, ki nimajo več doma ne svojcev, v tej noči niso pozabljeni. Dobrota ljudi se je tudi nanje spomnila. Po zavodih, sirotišnicah, bolnišnicah, hiralnicah, ječah, povsod je to noč ljubezen in dobroti za odprtimi rokami delila ljubezen. Na tisoče in stotisoče darilnih zavojev so v božičnih dneh razdelili preko dobrodelnih ustanov vsem revnim in potrebnim, da je tudi njim zasijal lepši Božič ob misli, da niso pozabljeni. Ritem modernega časa je skoro zamoril v človeku nežnost in milino, nerodno mu je, da bi jo pokazal. V sveti noči pa odpade trdi oklep in ljudje so si bolj kot kdaj koli bratje med seboj. Ob mehki božični pesmi in svetih obredih se raznežijo vsa srca. Vsak narod ima svoje navade, tradicije, ki jih zvesto opravlja iz leta v leto, iz roda v rod. Lepi so slovenski običaji blagoslova z žegnano vodo in kadilom, lepi običaji, ko ponekod zažari v sveto noč na tisoče lučk po vseh oknih in osvetljuje pot Jezuščku na zemljo, lepa tradicija italijanskih žena v hribov srednje Italije, ko prižgejo v božični noči velike »čoke« pred vsako hišo, da bo Mati božja, ko bo prišla mimo, lahko posušila plenice malega Jezuščka in se otežala pri pogrnjeni mizi, ki so jo pustili, ko so odšli k polnočnici. Na tisoče in tisoče lepih navad je spletla med vernim ljudstvom skrivnost svete noči.

Božična noč v Sveti deželi

Nad dva tisoč katoliških in protestantskih vernikov se je zbralo na božično vigilijo pred Mandelbaumovimi vrati, ki so edini prehod v Jeruzalem iz izraelskega na jordansko ozemlje. To je edini dan v letu, da svojci lahko obiščejo svoje drage, ki so ostali na jordanskem ozemlju. Od Mandelbaumovih vrat so romarji odšli na betlehemske poljane k polnočnici v cerkvi Rojstva Jezusovega.

V tej noči je tudi zadržanje obmejnih straž na izraelskem in arabskem ozemlju manj strogo in za 36 ur izgubijo žične ovire svoj pomen in svojo važnost, da živo stopijo v ospredje dogodki tiste daljne svete noči pred 1959 leti.

Božič pri nas

Zadnje priprave za Božič je letos zelo oviralo izredno slabo vreme. Ze dolgo ne pomnimo takih nalivov na sveti večer. Proti polnoči pa so se vendar nebeške zavornice zaprle in ljudje so zapustili svoje tople domove in se podali k polnočnici. Po bajno razsvetljenih goriških ulicah so hiteli Goričani v mestne cerkve, kjer so se obhajale slovesne polnočnice. Zvonovi so zvonili v sveto noč in, čeprav ni bilo zvezd na nebu, je bilo kljub temu v vseh srcih tako toplo in mehko. Razsvetljene cerkve so vabile in mnoge so bile premajhne za tolik naval vernikov.

Tudi naši slovenski verniki so do zadnjega kotička napolnili cerkev sv. Ivana, ki je bila v tej noči še posebno lepa in domača. Vse je oznanjalo svetononočno radost. Prenovljena notranjost, lepa razsvetljava, okusno okinčani oltar, kjer so se nad božjim Detetom dvigale tri velike smreke, razsvetljene z desetimi in desetimi lučic. Polnočno mašo je daroval ravnatelj slovenskega Alojzijevešča č. g. J. Eržen, ki je imel ob evangeliju lep govor o miru in ljubezni, ki naj bi zavladala med vsemi ljudmi. Na koru je mešan zbor prepeval naše lepe božične pesmi.

Tudi vedno lepa zorna maša v goriški stolnici je privabila mnogo vernikov.

V božično jutro je posijalo sonce in kmalu osušilo ulice in ceste. Dolgo v jutro so bile vse prazne in samotne. Po naših domovih smo preko radijskih valov postaje Trst A prisluhli lepi melodiji božičnih pesmi.

Božič za železno zaveso

Vse bolj vesel Božič kot druga leta so letos praznovali v vzhodnih evropskih državah, kjer vlada komunistični sistem. Vsa ta leta po vojni so v teh državah sistematično prezrli ta veliki praznik, čeprav je močno vkoreninjen v srcih ljudskih množic. Zgleda, da je izboljšano mednarodno ozračje prispevalo, da so lahko letos na Poljskem, Madžarskem in Češkoslovaškem javno in slovesno praznovali Božič, kot ga niso praznovali več kot deset let.

Za to priliko je prispelo v omenjene države več vagonov pomaranč in slaščic iz Italije in Grčije. V Pragi si je lahko

vsak prebivalec kupil en kilogram pomaranč ter pol kila limonov. Tudi izložbe trgovin so napolnili z najrazličnejšimi dobrotami. Poročajo, da so v sami madžarski prestolnici prodali poldrugi milijon božičnih drevesc. Iz Milana je prispelo 330 vagonov raznih sladkarij ter 217 vagonov same čokolade. Po vseh trgovinah in izložbah so kraljevali mali sputniki. — Letos se je zgodilo celo, da so sami komunistični časopisi imenovali besedo »Božič«, čeprav za njih uradno ta beseda ne obstaja.

Le v Romuniji, Bolgariji in Albaniji je ostalo vse po starem.

Božič v Jugoslaviji

V petnajstem letu vladanja komunističnega režima so letos praznovali Božič v Jugoslaviji tako slovesno, kot še morda nikdar po vojni, čeprav je bil uradno delovni dan. Zlasti v Sloveniji in Hrvatski, ki sta pretežno katoliški deželi, je polnočnice in druge slovesnosti obiskalo neverjetno veliko ljudstva.

V stolni cerkvi v Zagrebu niso mogli dobiti vsi verniki prostora, zaradi česar so mnogi morali ostati zunaj na trgu. Po končani slovesni polnočnici se je vsa ta

množica vsula iz cerkve na ulice ter plavila mesto z božičnim razpoloženjem.

Čeprav je vlada odredila prodajo božičnih drevesc po 26. dec., si je ljudstvo kljub temu nabavilo drevesca, ki so jih kmetje pripeljali v mesto. Tako so vsemu svetu dokazali, da jim je novoletna jelka ter dedek mraz tuja učenost.

Letos je že petnajsto leto, odkar ni Božič v Jugoslaviji več praznik. Toda verno ljudstvo ga kljub temu spoštuje. Kako dolgo še bo zijala ta vrzel med ljudstvom in režimom?

Božično razpoloženje in veselje, ki ga je bilo polno srce, je pa grenilo dejstvo, da je bil božični dan delavnik. Otroci so morali v šolo, delavci na delo, uradniki v urade. Le kmetje so si mogli privoščiti Božič, kakor so ga navajeni oddavna. Ali ne čuti režim kontrasta, ki nastaja zaradi tega v ljudstvu? Maršal Tito se je prav pred prazniki hvalil, da je v Jugoslaviji več svobode kot na Češkoslovaškem. Toda v Pragi je bil letos Božič praznik, v Ljubljani in Zagrebu pa delavnik. Če »odjuga« ni segla v Albanijo, je razumljivo, toda za uradno Jugoslavijo je to nerazumljiva sramota, ko se toliko razpihuje o mirni koeksistenci.

PRED MESECEM KATOLIŠKEGA TISKA

Predstavljajo se vam

Ko se poslavljamo od starega leta, se vam predstavljajo vaši dobri spremljevalci v letu 1959.

KATOLISKI GLAS: Tednik za Tržaško in Goriško, neodvisen in samostojen, v službi le katol. Cerkve in slov. ljudstva. Včasih sem bil piker zoper hinavce, oster zoper sovražnike Cerkve in slov. naroda, glasen v obrambi resnice. Ali ste mi zamerali? Vaša zvestoba pričča, da ne. Zato mi ostanite zvesti še nadalje.

NAS VESTNIK: Tržačani so si me omislili za svoje mestno glasilo. Obveščam jih, kadar je potrebno, o njih domačem cerkvenem življenju. Zato sem domač, preprost, zanimiv, pester. Recite: Bog ga živi v novem letu!

PASTIRCEK: Skromen in tih se stiskam v kotu, kot bi me bilo sram moje revne sukničice. Pa se nič ne bojim. Uboštvo ni greh, mi je ponavljal moj oče. Povem vam pa, da se pod revno sukničo skriva dobro srce, ki ljubi vaše otroke.

KNJIZICE: Kdo nas ne pozna? Drobne smo, a tako bogate po vsebini in zanimive. Poučujemo vas, zabavamo, pomagamo k dobremu življenju. Ostanite nam zvesti prijatelji!

MOHORJEVE KNJIGE: Me smo pa stare. Prva izmed nas je prišla med slovenske ljudi že pred 110 leti. Goriška Mohor. družba je začela izdajati lastne knjige leta 1925. Zato smo me vsem ne samo znane, nego tudi dragocene. Priča vaše veselje, ko izidemo, in dejstvo, da nas vsako leto zmanjka. Zelimo še naprej ostati vaše zveste spremljevalke.

MLADIKA: Zadnja sem v vrsti naših katol. publikacij. Komaj tri leta izhajam v novem življenju. Priklicala me je potreba, vzdržuje me, kakor vse ostale naše publikacije, požrtvovalnost sotrudnikov in ljubezen bralcev. Veliko lepega in kratkočasnega sem vam povedala in vam bom še, če mi boste ostali zvesti.

VSI: Od vas se poslovimo, vso srečo vam želimo.

In v novem letu še naprej se radi imejmo kot do zdej.

Božično slavlje v goriški stolnici z udeležbo nadškofa msgr. Ambrosija

Božič, praznik ljubezni in miru, združuje ob jaslicah otroke in odrasle, krepi s svojo skrivnostno milino družinske vezi, ki so bile morda zrahljane, in vabi k odpuščanju in spravi vse ljudi blage volje.

In kako naj mi Slovenci najverneje pokažemo božjemu Detetu svojo ljubezen, če ne s pesmijo? Ze mnogo let se zadnje nedelje v decembru zbiramo v stolni cerkvi, da poslušamo naše lepe božične pesmi. Tudi letos smo bili deležni tega duhovnega užitka. Nestirno smo čakali te nedelje, kajti vedeli smo: Poleg koncerta bomo letos slišali tudi govor č. g. Andreja Simčiča, solkanskega dekana, in imeli bomo v svoji sredi našega prevz. g. nadškofa msgr. Ambrosija.

Zakaj ta izredna čast? Naš božični koncert je zadobil tako slovesno lice zato, ker obhaja letos stolna župnija 500-letnico svojega obstoja. In kdo drugi bi bil bolj poklican, da ob tej priliki spregovori našemu ljudstvu, kakor prav g. dekan iz Solkana? Saj je bil Solkan župnija-mati sedanja stolne župnije.

G. nadškof pa je bil povabljen na to proslavo zato, ker smo mu želeli tudi mi goriški Slovenci izkazati svojo vdanost in počastiti njegov zlatomašniški jubilej, ki ga je letos obhajal. Prepričani smo bili, da bo Prezvzišeni povabilo sprejel in prišel med nas. Zato so v nedeljo popoldne kljub slabemu vremenu slovenski verniki prihiteli od blizu in daleč ter napolnili stolnico, kakor malokdaj.

GOVOR DEKANA SIMČIČA

Po božični pesmi »Glej, zvezdice božje«, ki jo je zapela vsa cerkev, je spregovoril g. dekan iz Solkana. Z lepo, živo besedo je razpletal pred nami zgodovino petih stoletij, da so nam časi in dogodki vstajali pred očmi v vsej svoji razgibanosti. Versko življenje župnije Solkan-Gorica, doba protestantizma, Primož Trubar, težka usoda toliminskih puntarjev, grozote prve in druge svetovne vojne, vse to je zadobilo v naših očeh neko čudno resničnost. O vseh težkih in hudih časih naše zgodovine pa je ljubeče bedela nad našo deželico Svetogorska Kraljica, h kateri se je naš človek vedno z zaupanjem zatekal. Tudi ona je okusila grenkobo vojne in begunstva, zato je bila njena milost do trpečih bogata. Govornik je zaključil svoj lep in zanimiv govor z željo, naj bi Marija Svetogorska naš rod ob Soči tu in onstran meje, kakor v preteklosti, tudi v bodoče varovala, mi pa naj bi ostali zvesti Njej in njenemu božjemu Sinu.

KONCERT BOŽIČNIH PESMI

Po končanem govoru je prišel iz zakristije v slovesnem sprevodu g. nadškof, da bi poslušal božični koncert, ki so nam ga pripravili združeni pevski zbori. Takrat je s kora mogočno zadonelo »Ecce Sacerdos Magnus«, v pozdrav goriškemu nadpastirju. Nato so zbori začeli izvajati svoj božični spored. Zapeli so naslednje pesmi: Prišla je lepa sveta noč, Detece Jezuščka, In zopet prišla, Pastirci, kam hitite, Le spi, Zveličar nam je rojen zdaj in Raduj, človek moj. Nastopili so: zbor SKPD in Dekliška Mar. družba iz Gorice ter zbori iz Pevme, Steverjana, Doberdoba in Jazbin. Zbore je vodil prof. Mirko Filej, pesmi pa je z orglami spremljala gđ. Lojzka Bratuževa.

Težko je reči, katera pesem je bolj ugotjala. Slovenska božična pesem je tako toplá in mila, da mora ganiti vsako srce, pa naj bo še tako odmaknjeno verskemu življenju. Če pa je še zapeta tako, kakor so nam jo zapeli pevci na letošnjem koncertu, mora vzbuditi občudovanje in pohvalo pri slehernem, ki jo posluša. Tudi g. nadškof je z vidnim zanimanjem sledil izvajanju pesmi, ki so se vrstile druga za drugo, biser za biserom. Ni razumel besedila, razumel pa je ljubezen in toplino, ki je vela iz njih. Pred njim se je razkrilo slovensko srce, ki ga je Bog ravno s pesmijo tako bogato obdaril. Sam je to dejal, ko nam je po končanem koncertu v lepih besedah podal nekaj misli.

BESEDE NAŠEGA NADŠKOFA

Prezvzišeni g. nadškof je najprej izrazil občalovanje, da nam ne more spregovoriti v našem materinem jeziku, kakor bi rad. Omenil je trojni pomen naše letošnje božične manifestacije: proslava božičnega praznika, 500-letnica stolne župnije in zlati jubilej njega, našega nadpastirja. Priznal je, da ga je izraz naše naklonjenosti, zlasti ob tem slednjem, globoko ganil. Z očetovsko ljubeznijo je pozdravil slov. vernike in poudaril, da se škof ne smatra očeta vernikov enega samega naroda, marveč vseh, ki so mu zaupani, ne

glede na narodnost in pleme, saj je namestnik Jezusa Kristusa, ki je poslal svoje učence v svet z naročilom: »Pojdite in učite vse narode!«

G. nadškof je z iskreno besedo pohvalil zborce, ne zato, da bi se prevzeli, kakor je rekel, marveč zato, da bi hvalili Boga, ki jim je naklonil tolikega daru. In kakor je ubrana slov. pesem v svoji melodiji, tako naj bodo ubrana tudi srca v živi veri in ljubezni do Boga, je dejal. Pohvalil je Slovence zaradi njih dobrote in plemenitosti. Izrazil je željo, naj bi se vsi dobri Slovenci, ki jih je veliko, združili v po-božno silo, katera naj bi premagala zlo brezbožnega komunizma, ki ravno slovenske narode tako globoko izpodjeda, da bi vsi sprejeli nauk katoliške Cerkve in po njem živeli.

Ob koncu je g. nadškof ponovno izrazil svoje zadovoljstvo nad to lepo božično proslavo, ki mu je nudila priliko slišati našo lepo slovensko pesem.

FRAN ERJAVEC:

Koroški Slovenci (5. zvezek)

S petim zvezkom zaključuje Erjavec II. del svoje zgodovine koroških Slovencev. Obravnava jožefinske reforme v vsej državi in njihov refleks na usodo slovenskega naroda. V tem zvezku zlasti analizira reforme na polju ljudskega šolstva. To poglavje je zgodovinsko razvojno zelo važno. Šolstvo je bilo prej prepuščeno slučajnemu prizadevanju samostanov, posameznih duhovnikov, mest; obveznega in enotno urejenega ni bilo nič. Marija Terezija in Jožef II. pa sta položila temelje enotno organiziranega in upravljanega državnega osnovnega šolstva. Pisec nazorno oriše razmere v XVIII. stoletju. Omeni napor in skrb opata Felbigerja in njegovega naslednika J. G. Galla. Felbigerjeve ideje so učinkovale še dolgo po njegovem odstopu, Gallove manj, ker je bil na tem mestu le nekaj let. Tretji voditelj vsega avstrijskega ljudskega šolstva pa je bil Slovenec Josip Spenđov doma iz Mošenj na Gorenjskem, ki je polnih 28 let upravljal vse osnovne šole, se zavzemal za dajanje dobrih učbenikov, za uvajanje novih predmetov v učne načrte, za izboljšanje učiteljskih plač; njegova poročila o stanju šol so tvorila osnovo za odredbe najvišje oblasti in samega cesarja.

Avtor dobro prikaže zgodovinsko vlogo Jožefa II. Tega cesarja je vodila želja, da bi ustvaril veliko, enotno upravljano, strogo centralizirano državo. Bil je prepričan, da je enoten uradni jezik nepogrešljivo sredstvo za dosego tega namena. Zato je z vsi silo pospeševal učenje nemščine. Pri vsem tem pa narodnih jezikov ni zatiral. Za zgled naj služi dejstvo, da je bil leta 1787 imenovan za okrajnega šolskega komisarja v Celovcu Slovenec Skamperl z izrecno utemeljitvijo, »ker ima za to službo potrebne sposobnosti in je zmožen tudi slovenskega jezika.« katerega »mora znati popolnoma sleherni šolski komisar tega ozemlja.« Mislim, da bi bili današnji zamejski Slovenci veseli, če bi se državna oblast povsod ravnala po tem pametnem načelu.

Tudi sicer so razni jožefinski predpisi govorili v prid narodnim jezikom. Ze leta 1780 je vlada nameravala ustanoviti

SLOVESEN BLAGOSLOV

Ob izpostavitvi Najsvetejšega je pesem Sveta noč, vsem tako draga, privabila solzo v marsikatero oko.

Sledil je slovesen blagoslov. Ko je Prezvzišeni ob asistenci duhovščine zapel Te Deum, se je vsa cerkev združila v en sam glas in v zahvalni pesmi izpovedala Bogu svojo vero in hvaležnost.

Po blagoslovu z Najsvetejšim je zopet vsa cerkev zapela božično »Kaj se vam zdi«. In ob teh zvokih se je po cerkvi razvil sprevid z g. nadškofom, ki je z vidnim veseljem blagoslavljaval navzoče. Še bolj so v veselju žareli obrazi naših ljudi, ki so bili svojemu nadškofu iz srca hvaležni, da jih je počastil s svojim obiskom in se jim s toplo besedo približal.

Ko smo zapuščali stolno cerkev, se nam je v srcih še vedno oglašal odmev božične pesmi, ki je zopet povezala vse verne goriške Slovence z vezjo krščanske in domovinske ljubezni.

L. S.

krepa, moramo pomisliti na razmere pod Jožefovimi nasledniki, ko se je petdeset let pozneje morala boriti »Kranjska čbelica« z muhami ozkoglednih cenzorjev. Erjavec podrobno opisuje vpliv Jožefove prosvetne politike med koroškimi Slovenci. V pravo luč in razmerje postavi Ožbalda Gutsmanna, ki je izdal lepo število knjig. Obširno se bavi z »bukovniki«. Bukovniško pismenstvo sega v protestantsko dobo; zares zacvetelo pa je okoli leta 1750. To je rokopisno slovstvo in je pač najzgovornejša priča velike ljubezni in zani-manja preprostega koroškega slovenskega človeka za slovensko knjigo in besedo. Med dodatki (str. 911-918) ima naštetje do zdaj znane bukovniške tekste.

Temu zvezku je pisec dodal odlične in silno uporabne preglede, zgodovinsko kronologijo, bibliografijo, bukovniško literaturo, knjige, ki so izšle na Koroškem ali pa so jih napisali koroški Slovenci. Ne morem dovolj poudariti, da koroški in sploh obrobni Slovenci do zdaj še niso imeli tako temeljitega in velikopoteznega zgodovinskega dela. Zato Družbi sv. Mohorja v Celovcu čestitam, avtorju pa želim zdravja, da bi to svojo najboljšo knjigo pripeljal do srečnega konca. a. k.

Iz akademskih vrst

Pod geslom »svoji k svojim, Slovenec voli Slovenca«, smo ob križnem ognju vsemogočnih »miroljubnih« napadov na nas slovenski akademiki tržaške univerze dosegli lep uspeh na preteklih spomladanskih volitvah.

Po večmesečnem premirju se je akademski svet sedaj že večkrat sestel. Danes je celo v krizi zaradi nesloge med obema večjima skupinama, italijanske katoliške (Intesa) in laške lacično-napredne (marksistično socialistične), v kateri sodeluje tudi slovenski Nennijev socialist iz Gorice. Ta »napredni« gospod, ki se poteguje za »slovensko slogo« na repu laške liste in sedaj sedi na sončnem položaju podpredsednika skupščine, siplje ogenj in pepel proti našim akademskim zastopnikom. O čita jim, da se vežejo z laškimi klerikalci itd., torej isto, kot je pisal blagopokojni »Còriere di Trieste«, kateri pa je

Staro in novo pri Radiu Trst A

Prejšnji teden je prišla v Trst novica, sicer ne pričakovano, da je sedanji ravnatelj slovenske radijske postaje dr. inž. Izidor Ostan premeščen, vedno kot uslužbenec RAI-a, v Turin, kjer naj bi nastopil novo mesto s 4. januarjem.

Nima pomena ugotavljal, odkod je prišla pobuda za to premešitev, vendar ostane za nas demokratične Slovence problem slovenske radijske postaje v Trstu še vedno zelo pereče vprašanje.

Upamo, da nas s premeštitvijo inž. Ostana glavno vodstvo RAI-a ni postavilo pred novo dovršeno dejstvo. Zato vprašamo: ali bo mesto ravnatelja slovenske sekcije polnopravno zasedeno ali bo zadobilo značaj le zasilne rešitve?

Ta naš sum je utemeljen. Ni nobena tajnost, kar se je dogodilo na oddelku slov. poročil: Tu namreč so naši uredniki postali navadni prevajalci, o čemer se lahko vsakdo prepriča pri poslušanju vsakdanjih poročil. Mesto ravnatelja glasbenega odseka, ki ga je do pred leti vodil g. Ludvik Klakočar, je bilo po bogve kakšnih naključjih ukinjeno, čeprav je tukajšnje vodstvo RAI-a zatrdno obljubilo, da bo polnopravno zasedeno.

Ali hoče vodstvo s premeštitvijo sedanjega ravnatelja slovenske radijske postaje ukiniti tudi to mesto in čez nekaj časa še kakšno drugo funkcijo med slovenskim osebjem? Ali se namerava ponizati slovenske nameščence na tržaškem radiu na mesto hlapcev, ki morajo le delati, prenašati papirje, plošče, programe iz enega urada v drugega brez nikake odločujoče besede?

Če je sedaj glavno mesto slovenske radijske postaje prazno, je nujno, da se kaj kmalu nadomesti novi naslednik. To upamo, da bo vodstvo RAI-a gotovo in v kratkem storilo.

Dr. inž. Izidor Ostan je bil v službi slovenskega tržaškega radia že od leta 1947, torej že od ZVU. Ostal bo v spominu kot pogumen funkcionar, ki se je upal ne samo zatrjevati danim navodilom, temveč tudi jasno braniti koristi slovenske postaje.

Novo mesto, ki mu je bilo od vodstva RAI-a zaupano, naj mu prinese novih uspehov in veliko zadoščenja v življenju.

Kazimir Humar:

17

Od Altöttinga do Arsa

NA GROBOVIH SVETNIKOV

Vsak kmet ve, da konji tečejo domov veliko hitreje kot pa od doma proč. Tako je bilo tudi z našimi konji in šoferji. Ko so jih pogнали v Parizu, so hiteli kot za stavo in se niso spočili prej, dokler niso spali v domači garaži. Zato moram tudi jaz zaključiti to opisovanje, ki se je zavleklo veliko bolj kot sem sprva nameraval.

Po poldrugem dnevu tekanja po Parizu smo jo ubrali domov. Iz Pariza pa vodi več poti in treba se je bilo odločiti za eno. Pa smo si rekli, da že ker smo na romanju, skušajmo obiskati še nekaj svetnikov. Tako smo izbrali iz Pariza ono pot, ki preko Fontainebleaua vodi v srednjo Francijo, v dolino Loire. Ta dolina je znana kot dolina gradov, tako jo opevajo vsi vodiči. Toda kdor misli, da bo tu srečaval gradove, kot so naš devinski ali goriški, se moti. Gradov smo videli le malo; morda so ostali kje skriti za griči in jih ni bilo videti s ceste. Vseka-

kor pa je bila pot zanimiva, saj je dolina Loire morda najlepši del Francije, veliko lepši kot je južna ali vzhodna Francija. Tukaj se človek čuti domačega, ker je pokrajina prijazna, zelena, pokrita s pašniki, gozdovi, njivami, griči in tudi vasicami. Je pa obenem tudi oni del Francije, ki čuva največ svetnikov. Tu namreč srečaš na poti iz Pariza na jug najprej Nevers, kjer je pokopana sv. Bernardka, nato je dalje Paray le Monial, kraj Srca Jezusovega in sv. Marjete Alakok, in še dalje te pot pripelje v Ars, kjer se časti sv. Janez Vianney. Prav ti trije sveti kraji so bili naš bežen cilj na poti domov.

NA GROBU SV. BERNARDKE

Ko smo bili lani v Lurdu, smo videli Bernardkino rojstno hišo, mlin njenega očeta, farno cerkev in krstni kamen itd. Groba pa ni bilo nikjer. V njenem življenjepisu smo brali, da so jo poslali v samostan v Nevers v srednjo Francijo in da je tam pokopana. Toda kdo se je zanimal, da bi na zemljevidu poiskal, kje je Nevers? In kdo se je napravil na pot, da bi obiskal njen grob? Letos smo mi to naredili. Poiskali smo Nevers in usmerili naše samofrče tja. Pot je bila še kar

dobra, četudi ni bilo odličnih nemških avtomobilskih cest. Francija je v tem oziru še precej za Nemčijo.

Peljala nas je pot najprej skozi gozd Fontainebleau. Tu v tem gozdu je grad istega imena, ki je v zgodovini znan, ker je v njem bival papež Pij VII. kot Napoleonov ujetnik. Toda čas nam ni dopuščal, da bi si grad ogledali. Naj ostane za kako drugo priložnost. Zato smo drveli kar dalje in se nismo ustavili prej, da je na cestnih znakih pisalo »Nevers«.

To ni veliko mesto. Manjše je kot Gorica, ima pa grob sv. Bernardke, ki je videla Marijo in je zato danes svetovno znano. Videli smo, da se mnogi tuji ustavljajo v Neversu in obiskujejo grob svetnice. Samostan ni kakšno izredno poslopje, zgrajba je pač, kjer so lurske sestire imele šolo in zavetišče. Tukaj so sprejeli tudi Bernardko Soubirous in tukaj se je dovršil njen zemeljski tek. V samostanu vse diha po svetnici. Največ spominov je seveda v cerkvi, kjer leži v lepi umetniški krsti na oltarju, in na vrtu. Cerkev je preprosta, nič nepotrebnega kinča ni v njej. Tu se romar ustavi pred oltarjem in krsto sv. Bernardke, pa se zamisli v neprestano se ponavljajočo res-

moral par dni pred izdihom popraviti svoje »resnicoljubno poročanje«.

Sedaj vprašam tega »vrlega-sodobnega« Slovenca, ali se ni prav njegova skupina nedavno povežala pri izvolitvi odbora najprej s katoliško Inteso, nato pa z laškimi nacionalisti, liberalci — torej z »reakcijo«? Kaj vendar samo katoliški in demokratični slovenski akademiki in njegovo zahtevo ne smemo niti govoriti več s svojimi kolegi na univerzi? Prosim pojasnila. Želim tudi vedeti, kdo je desničar, kdo pa samo Slovenec.

Mi ostanemo trdno prepričani, da le kot Slovenci in kot samostojna slovenska skupina »Adria«, ki naj povezuje vse zavodne slovenske akademike iz Trsta in Gorice, lahko dosežemo na vsakih volitvah vedno »optimum«. Zato hočemo imeti besedo povsod, kjer se razšira z našim denarjem in slabo upravlja s prispevki slovenskih akademikov. Javnost in slovenski akademiki še posebej, morajo vedeti, da je odbor, katerega podpira tudi »novodobni Slovenec«, odločil 25% vseh dohodkov v tribunalu za šport in 50% izrednih dohodkov, kakor da bi bil šport važnejši od drugih kulturnih potreb (knjige, razne podpore potrebnim itd.). To je gorostasno!

To naj bi pomislil »tovariš« in dobro pazil, da ne bo po novem letu, pri novih volitvah, tudi on zdrknil iz sonca v — senco.

Adrijanski

Radio Trst A

od 3. do 9. januarja 1960

Nedelja: 8.30 Poslušali boste... od nedelje do nedelje na našem valu. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 15.20 Slovenska zborniška glasba. — 16.40 Slovenski solisti. — 17.00 DAMA V ZELENEM, veseloigra

Ponedeljek: 18.00 Oddaja za najmlajše: ZACARANI MUZEJ. — 19.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 20.30 R. Wagner: TRISTAN IN IZOLDA, opera v treh dej.

Torek: 18.00 Radijska univerza. — 18.10 Simfonični koncert ljubljanske radiotelevizije. — 19.00 Sola in vzgoja - Ivan Theuerschuh: Različni značiji, različna vzgoja. — 21.30 R. Wagner: TRISTAN IN IZOLDA, opera v treh dej.

Sreda: 8.30 Slovenske božične pesmi. — 9.00 Beethoven: Sonata št. 2 v g molu, opus 5, št. 2. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Brezobvezno, »Zgodba svetih Treh kraljev«. — 14.45 Poje Jelka Cvetičar z orkestrom Franka Russa. — 15.40 Dolinski trio. — 16.00 SNEGULJČICA, pravljica, ki jo je napisal Pavel Glica. — 18.00 Mozart: Koncert v F Duru K 242 za tri klavirje in orkester. — 18.30 Slovenski oktet. 19.00 Novela - Vinko Beličič: »V megli poje kos«. — 20.30 Božični motivi v izvedbi orkestror

Četrtek: 18.00 Radijska univerza. — 18.10 Koncert čelista Giacinta Caramie, pri klavirju Mario Rocchi. — 18.35 Zbor Vatroslav Lisinski. — 19.00 Sirimo obzorja - Drago Štoka: »Vzori mladini« - (6). — 21.00 Obletnica tedna - Josip Tavčar: »100-letnica smrti Thomasa Babingtona Macaulaya«.

Petek: 18.00 Lovski spomini Ivana Rudolfa - (11) »Kotorne«. — 18.10 Mendelssohn: Simfonia št. 5 v d molu, op. 107.

Sobota: 16.00 Dante Alighieri: Božanska komedija - »Vice«, VIII. spev. — 17.00 Schumann: Velika sonata v d molu, opus 121 za violino in klavir. — 18.00 Radijska univerza. — 19.00 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 20.40 Zbor Vinko Vodopivec. — 21.00 SODNIKOVA HCI, radijska drama.

V PARAY LE MONIALU

Mirno so tekla naša vozila po asfaltu in po lepi pokrajini. Cas je hitro bežal in kilometri tudi. Pa se približamo Paray le Monialu.

O sv. Marjeti Alakok in o prikazanjih Srca Jezusovega je vsak kristjan že marsikaj slišal. Zato je bila za nas duhovnike toliko bolj živa želja, da ta blaženi kraj vidimo tudi s svojimi očmi.

Tudi Paray le Monial je le majhno mesto, še manjše kot Nevers. Vendar je okolica njegova tako prikupna, prijazna, vsa zelena, kakor le malokje drugje. Zato se je nekdo izmed nas pošalil: »Svetniki so si znali poiskati lep kraj za bivanje.« Pa je le prav tako, saj lepa cvetlica spada v lepo vazo. Tako tudi svetnik spada v lepo pokrajino.

V Paray le Monialu je glavna stvar cerkev prikazanja. To je razmeroma majhna

HOTEL - PENZION

»BLED«

ROMA, VIA STATILIA 19 - TEL. 777-102

Lastnika: Vinko in Danila Levstik

voščita primorskim rojakom
blagoslova in uspehov polno leto 1960!

KAVARNA - BUFET - BAR

BRATUŠ

GORICA, UL. MAMELI 4 - TEL. 34-78

želi vsem klijentom srečno novo leto!

Spominski večer škofu Rožmanu

SKPD je svoj drugi kulturni večer posvetilo velikemu škofu msgr. Gregoriju Rožmanu. Po uvodnih besedah predsednika društva je član društva recital lepo pesem, posvečeno pokojnemu škofu. Nato je dr. Martin Kranner imel predavanje o škofu Rožmanu. Z lepo in prijetno besedo nam je orisal razgibano in trpljenjavo polno življenje ljubljanskega škofa in škofa vseh Slovencev po svetu. Marsikaj nam je bilo še čisto neznan, še več pa nam bo ostalo neznanega za vedno, kajti dela in žrtve svetniških mož šteje le Bog. Obilno občinstvo je z ganjenostjo sledilo predavanju in z občudovanjem in hvaležnostjo mislilo na ljubečega očeta vseh Slovencev. Za zaključek nam je še oktet »Planika« z globokim občutkom zapel dve pesmi »Usliši nas« in Gallusovo »Ecce quomodo moritur justus«.

Tako smo se tudi goriški Slovenci na skromen, a nadvse pristrčen način spomnili preminulega ljubljanskega vladike. — (Predavanje dr. Krannerja bomo ob priložnosti objavili. Ured.)

Seja goriškega občinskega sveta

Na zadnji seji goriškega občinskega sveta so razpravljali o proračunu za prihodnje leto, katerega so odobrili z večino glasov. Odvetnik Sfiligoj je pohvalil delovanje občinske uprave, ki je predložila uravnoveščen proračun, in je še dodal, da ni pravilno, da se pritiska na kmetovalce z dodatnimi davki na zemljišča in zemljiške dohodke. Predlagal je tudi, da bi se, zaradi dobrih ekonomskih razmer, dovolil goriškim prebivalcem vsakodnevni prehod meje in sicer kar z osebno izkaznico.

Svetovalec Bratuš je tudi pohvalil delovanje občinske uprave in obenem zahteval za Slovence (katere?) v Gorici dvorano za njihove kulturne prireditve.

Širi se telefonsko omrežje na Goriškem

Mestna elektrarna je napeljala te dni javno razsvetljavo v St. Maver. V krat-

še kdaj vrnemo. Sami ali v družbi, semkaj obnočno še priti in ne samo za bežen trenutek.

V ARSU PRI SV. JANEZU VIANNEYU

Do Arsa ta dan nismo mogli dospeti. Noč nas je prehitela 50 km pred Arsom, pa smo se ustavili in drugo jutro zgodaj šli zopet na pot, da mašujemo v Arsu. To je bila naša skupna želja in tudi prvi ter glavni cilj vsega našega potovanja. Kako čudno: pol Evrope smo pretekli, da pridemo v Ars. Vendar nam ni bilo žal, da smo ubrali tako dolgo pot zato, da pridemo na grob sv. Vianneya.

Sedma ura zjutraj je bila, ko smo privozili v Ars. Cesta za v Ars zavije z avtomobilske ceste severno od Lijona. Do Lijona je bilo pozneje še dobre pol ure z avtomobilom. Ars je bil letos cilj številnih romanj s celega sveta in posebno iz Francije ter Švice. Ko smo bili mi tam, so se vrstili avtopulmani drug za drugim. Nekaj jih je bilo tudi iz Italije. Za številna romanja so pripravili zadaj za cerkvijo zasilno lopo, ki je lahko sprejela večje množice romarjev, kajti arška župna cerkev je pravzaprav majhna in je bila še manjša, ko je prišel tja sv. Janez Vian-

kem bodo postavili v St. Mavru javno telefonsko govorilnico. Prav tako bo telefonska uprava razširila svoje telefonsko omrežje do Gabrij in Peči. Tako bodo tudi naše okoliške vasi dobile modernejše lice in življenje naših kmetov bo s tem nekoliko olajšano, zlasti se če pomislimo na električno razsvetljavo, ki je v teh časih neobhodno potrebna.

Gradbena dejavnost na šolskem področju v letu 1960

Goriška občina se je obvezala, da bo za gradbeno dejavnost na šolskem področju potrosila v novem letu 1960 180 milijonov lir. V načrtu je nova šola in oprema šole v ulici Marconi, ki jo bodo sezidali na posestvu zavoda Lenassi. Stala bo 51 milijonov lir. Prav tako bodo sezidali novo šolsko poslopje v Stražičah. Stalo bo 34 milijonov. V Kapucinski ulici bodo zgradili novo telovadnico za šolo »R. Pitterie«, ki bo stala 23 milijonov 500 tisoč lir. Pod Kapelo bodo sezidali otroški vrtec. Nova šolska poslopja bodo sezidali povsod, kjer so zrastle novi mestni predeli, kakor na Malih Rojcah, v ulici Ponte del Torriane, na Svetogorski cesti, v ulici Cipriani, pri Madonni, v ulici del Carso in drugod.

Doberdob

Božična prireditev v šoli je pokazala, koliko lahko zmorejo otroci, katere uči marljivo in požrtvovalno učitelstvo. Na sporedu so bile igrice, petje, prizorčki in deklamacije. Ker je šola dvojezična, je bila tudi prireditev dvojezična, kar ni nobenega motilo, pač pa smo se čutili vsak po svoje srečni okrog božjega Deteta kot ena družina. Zahvala zato vsemu učitelstvu in pohvala pridnim otrokom, kateri so dobili kot običajno ob koncu zavoj slaščic.

Nekateri se sedaj opravičujejo, češ da pravzaprav niso nameravali prirediti »Miklavževega pesa«, ampak da so ga šele kasneje, »nalašč«, ker so se čutili »užaljene« in ne vemo še kaj! — Pregovor pa pravi: »Izgovor je dober, četudi ga pes na repu prinese!« — Sicer je dobro znamenje, da jih je vsaj sedaj sram, a za-

radi tega se jim res ni bilo treba odreči božičnemu veselju. Saj vemo, da se vsaka reč lahko popravi, seveda ne na škodo svetih reči, časov ali oseb. Zlo je pa v tem, da najbrž poslušajo »tuje« podpihovanje in razdiralce katoliškega življenja v vasi, kateri prihajajo v »ovčjih oblačilih«, da pritegnejo k sebi lahkoverno in nepremišljeno mladino: ali s petjem ali s plesi, z obdarovanji ali z veselicami in festivali. A zgledi od drugod nam dajo misliti, da je njihov pravi namen »graditi komunizem«, in sicer brezbožni komunizem! Saj vidimo: ko imajo enkrat pri sebi mladino, potem ji jemljejo spošto-

Odločilna zaključna seja tržaškega občinskega sveta

Za zaključno sejo tržaškega občinskega sveta je vladalo veliko zanimanje, zato je občinstvo napolnilo dvorano, mnogo pa je bilo tudi navzočih predstavnikov raznih strank.

Po štiriurnem zasedanju je bil končno odobren proračun za leto 1960 in tudi sedanjí odbor je po glasovanju še ostal pri življenju in bo svoje delo nadaljeval še v novem letu 1960.

Za proračun se je izreklo 31 svetovalcev, proti pa 27, ker sta bila dva odsotna. Za proračun so glasovali demokristjani, socialdemokrati, republikanci, dr. J. Agneletto (SDZ in SKS), Tržaška unija in Fronta za neodvisnost. Proti pa so glasovali dr. Jože Dekleva za Neodvisno socialistično zvezo ter svetovalci KPI, PSI, PLI in MSI.

Pri ponedeljkovi zaključni seji je bil zlasti odločilen glas dr. Agneletta ter glas independentistov, ki so tudi v strahu pred komisarsko upravo skušali opravičiti svoj glas v prid proračuna. Dr. Agneletto je bil v prejšnjih diskusijah vedno na nasprotnem stališču, ker mu niso hoteli ugoditi prošnje za ustanovitev otroškega vrtca pri Sv. Ivanu in drugih potrebnih šolskih poslopij za slovenske šole na tržaškem ozemlju. Po razgovoru z županom Franzilom in dr. Roccom, naj bi se položaj spremenil, zato je tudi on glasoval za proračun in s tem odločilno vplival na potek zaključne seje. Njegove zahteve po slovenskih šolah v prejšnjih diskusijah, naj bi po mnenju ostalih odbornikov imele političen značaj toliko več, ker da so presegale finančno zmogljivost tržaške občine. Pri zaključni seji so vzeli v poštev dr. Agnelettovo zahtevo po otvoritvi otroškega vrtca pri Sv. Ivanu in upanje je, čeravno ne gotovost, da bo na prihodnjih sejah prišlo do končne odobritve. Tudi Puecher (PSDI) je v svojem govoru izjavil, »da imajo pritožbe predstavnikov

vanje do Cerkev, do vere, do duhovnika, do zakramentov... — Tem nesrečnim zapeljivcem obrnemo Jezusovo strogo besedo v opomin: »Gorje, kdor pohujša katerega teh mojih bratov, ki vame verujejo! Bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in se potopil v globočino morja!« Zato nas vabi sv. Cerkev k molitvi za milost spreobrnjenja naših bratov komunistov. A upanje nam le ostane, da bo naša mladina še toliko katoliško zavedna, da se ne bo dala uloviti na razne vabljuje limanice, ampak bo ostala zvesta Bogu, domovini, poštemu delavnemu življenju in krščanski družini!

slovenskih skupin gotovo podlago in da kar se ni zgodilo v preteklosti, se lahko zgodi v bodočnosti.« Upamo, da ne bo ostalo samo pri obljubah in da bodo upoštevane tudi potrebe slovenske manjšine na Tržaškem.

Pokrajinski proračun

Tržaški pokrajinski svet je na svojih zadnjih sejah razpravljal o proračunu za leto 1960. Predvidenih je 1.553.935.000 dohodkov in sicer za nad 117 milijonov več kot v lanskem letu. Skupni izdatki pa bodo znašali 2.193.935.000 lir. Ker je 60 milijonov ostalo od letošnjega proračuna, bo morala država prispevati 580 milijonov lir za kritje primanjkljaja, to je skoro 155 milijonov več, kot je prispevala za kritje letošnjega proračuna. Pokrajina zahteva višji državni prispevek, ker so se povečali njeni izdatki.

Beneški patriarh bo obiskal Gradež

Gradeški občinski odbor je sporočil, da je kardinal Giovanni Urbani, beneški patriarh, sprejel njihovo vabilo in bo dne 3. januarja obiskal gradeško mesto. Obisk beneškega patriarha bo imel zgodovinski pomen. S tem uradnim obiskom bo kardinal Urbani počastil spomin beneških patriarhov, ki so imeli svoj sedež v Gradežu vse do leta 1451, ko je zadnji gradeški patriarh sv. Lovrenc Justiniani prenesel definitivno svoj sedež v Benetke. Sedanjí patriarh, kardinal Urbani, bo prispeval v Gradež v jutru 3. januarja, kjer bo v starodavni cerkvi sv. Evfemije daroval slovesno sv. mašo. Kardinalov prihod bo najprej pozdravljen s predpisanimi topovskimi streli. V sprejemu se bo nato podal v cerkev sv. Evfemije. Popoldne bo visoki gost obiskal Marijino svetišče na Barbani, nakar bo v cerkvi svete Evfemije prisostvoval glasbenemu in koralnemu koncertu »Sv. Cecilije«.

ZAHVALA

V petek 18. decembra nas je za vedno zapustila ter odšla k Bogu po zaslužen plačilo naša ljuba sestra in teta

Ivanka Zupančič

Naša dolžnost je, da se ob tej priložnosti zahvalimo vsem prijateljem in znanecem, ki so sočustvovali z nami. Prav posebno zahvalo pa smo dolžni preč. g. župniku Degnassiju in dr. Martelancu. Vsem jo priporočamo v molitev.

Zalujoča sestra in nečakinja

Trst - Sv. Ivan, 18. decembra 1959.

Mohor. družba izdala čeden in zanimiv življenjepis, zato ni potrebno, da bi še kaj več o tem svetniku pisal. Povem le še to, da so nam v Arsu zmanjkali franki, ker smo jih v Parizu premalo zamenjali, za lire pa niso marali postreči ne v gostilni ne po prodajalnah. Zato smo se od Arsa dovolj hitro poslovili, potem ko smo opravili svoje pobožnosti in si ogledali glavne zanimivosti.

DOMOV

Iz Arsa domov je bila pot sicer še dolga. Peljala nas je preko Savoje in savojskih Alp čez prelaz Moncenisio v Italijo in v Turin. Ta del poti je bil s turističnega vidika najlepši, saj smo se vozili preko Alp, toda ne spada več v okvir tega potopisa Od Albtöttinga do Arsa. Zato se tu poslovim od dragih bralcev, ki so se potrudili hoditi z menoj po Nemčiji in Franciji. Če ni bilo branje vedno prijetno, naj ne pozabijo, da so na vsakem potovanju tudi nevednosti in da le preko nevednosti pridemo tudi do prijetnosti. Zelim pa vsem, da bi v novem letu na našem skupnem potovanju skozi življenje bilo neprijetnosti čim manj, prijetnosti pa čim več.

Konec

★ Za dobro voljo ★

COKLE

V malih, čednih, lepih mestih Holandske cepetajo moški in ženske, stari in mladi v coklah, ali kot pravijo Holandci »klompene«.

Nekoč je bila mati, ki je imela deset otrok. Ko je spravila otroke spat, je stela cokle pred vrati: Een paar klompen, twee paar klompen, drij paar klompen, veer paar klompen, feijf paar klompen, sess paar klompen, seeben paar klompen, acht paar klompen, negen paar klompen, tein paar klompen. Alle te Bett.« Deset parov cokel, vsi v postelji.

Nekega večera so šli zopet otroci spat in mati je, vsa trudna od celodnevnega dela, vzdihovala in stela: »Een paar klompen, twee paar klompen« in tako dalje do devet — »negen paar klompen...« Stalo je samo devet parov cokel pred vrati.

Mati: »Oče, oče!« Pride oče in vpraša: »Kaj pa je?« Mati: »Negen paar klompen!« Oče: »Devet parov cokel?« Začne šteti: »Een paar klompen, twee paar klompen« in dalje do »negen paar klompen...«

Pa pride stara mati ter vpraša z jokavim glasom: »Kaj pa se godi tukaj?« Očetov glas: »Devet parov cokel!« Mati: »Devet parov cokel!« Stara mati začne šteti: »Een paar klompen« in naprej do »negen paar klompen. O Bog, o Bog, samo devet parov cokel, negen paar klompen!«

Vsi trije stokajo: »Negen paar klompen!« Devet parov cokel. To sliši učitelj, ki gre mimo, vstopi in vpraša: »Kaj je tukaj, da tako tarnate?« Jokaje mu odgovarjajo od vseh strani, kazoč na cokle: »Negen paar klompen!« Devet parov cokel!

Pa že šteje učitelj: »Negen paar klompen? Twee, veer, sess, acht — negen... Negen paar klompen!«

Očetov bas: »Negen paar klompen!« Materin alt: »Negen paar klompen!« Stare matere sopran: »Negen paar klompen!« Učiteljev tenor: »Negen paar klompen!«

Zunaj gre župan po cesti. Ko zasliši vzdihovanje in jokanje, vstopi in vpraša: »Kaj se vendar godi tukaj?« Iz vseh kotov zadoni žalosten glas: »Negen paar klompen! - Devet parov cokel!«

Slovesno, kot se spodobi za njegovo službo, šteje župan: »Een paar klompen, twee paar klompen« in dalje do devet: »Negen paar klompen!« Nato reče še enkrat uradno in slovesno: »Negen paar klompen!« Devet parov cokel.

Pa se naenkrat odpro vrata spalnice in mali Henrik priteče v sami nočni srajci in zakliče: »Mama, mama! Jožek je šel v posteljo s coklami!«

Po B. Poies — R. L.

DAROVI

Za Marijanišče: V. I., Gorica 5.000; Antonija Lukežič, Pariz 2.000; S. M., Trst 1.000; Marijina družba iz ul. Risorta, Trst 20.000; v počastitev spomina pok. g. Avguština Žerjala daruje družina Zupančič iz Trsta 2.000; v počastitev spomina očeta druž. Žerjal daruje ga. Ivanka Knez iz Barkovelj 5.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: ga. Ivanka Knez iz Barkovelj 2.000; osnovna šola v Rojanu namesto cvetja na grob od mame g. kateheta 5.600; v počastitev pok. Ane Zorko družina Strekelj 2.000; B. Premrov 2.200; M. Fonda 50.000; geom. Germek 2.000; Justina Zadnik 5.000; Ludmila Lucetti 2.000; Pecenco 1.000; Ivanka Kašič v počastitev prijateljice in sestre pok. Ivanke Zupančič 5.000; ga. B. 2.000; ga. Tomažič 10.000; J. U. iz Skednja 1.000 (mesečni dar); E. F. 1.000; F. V. 5.000; dr. Sah 2.000; ga. Manfreda 2.000; L. M. z Grete 5.300; Z. P. 1.000; različni manjši darovi; namesto cvetja za pok. gospo Ano Zorko: rojanska Marijina družba 10.000, rojanski cerkv. pevski zbor 5.000, N. N. 1.000 lir.

Za Slov. Sirotišče: F. Brezovšček, Gorica 1.500; Rafaela Makuc, Gorica 1.000 lir.

Za Katoliški glas: v počastitev spomina svoje pokojne mame Terezije daruje Aurelia Sancin 1.000 lir.

Naj božje Dete vsem tisočero povrne!

Ko je bil naš list že v stroju, je prišla žalostna vest, da je bolnici v Cedadu umrl v torek 29. decembra ob 5^h popoldne goriški stolni kanonik msgr. Božo Kjačić, bivši župnik v Solkanu.

Kmalu nato pa je iz Sempolaja prispela žalostna novica, da je ponoči preminul č. g. dekan Vinko Štanta.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici